

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 52/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. S., M. J. (1)	działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w okresie od 26 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2013 r. w W. przy ul. (...) doprowadzili	

(...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 31 232,01 zł, w ten sposób, że:

- w dniu 26 lutego 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), w związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

- w dniu 2 marca 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), z związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

- w dniu 19 kwietnia 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do

zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), z związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

- w dniu 19 kwietnia 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), z związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

- w dniu 19 kwietnia 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), z związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności

co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

- w dniu 13 maja 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), z związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

- w dniu 13 maja 2013 roku wprowadzili w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. – R. C., co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), z związku z którą zostało wydane urządzenie (...) o numerze (...) oraz karta SIM o numerze (...), w szczególności co do zamiaru płacenia rat za świadczone usługi telekomunikacyjne i wydany sprzęt;

co w każdym przypadku stanowiło działanie na szkodę (...) S.A., to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk.

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Upoważnienie A. S. przez M. L. J. do zawierania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz M. J. (2) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...).</p> <p>Zawarcie w okresie od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2013 r. przez A. S. i M. L. J. działających wspólnie i w porozumieniu siedmiu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych (nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...)) z operatorem (...) S.A.</p> <p>Otrzymanie do zawartych umów aparatów telefonicznych.</p> <p>Wprowadzenie w błąd upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. - R. C. przez A. S. i M. L. J. co do zamiaru wywiązania się z postanowień w/w umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Brak opłacania przez A. S. i M. L. J. rat za świadczone usługi telekomunikacyjne oraz wydany sprzęt.</p> <p>Dokonanie blokady połączeń w związku z brakiem płatności za</p>	<p>wyjaśnienia A. S.</p>	<p>217v-218, 335</p>	

<p>świadczone usługi oraz wydany sprzęt.</p> <p>Sprzedanie w dniu 16 grudnia 2014 roku należności Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu.</p>			
zeznania R. C.	82v-83, 335		
zeznania E. A.	174v, 335		
umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych	98, 336		
upoważnienie	95, 336		
opinia z zakresu badań dokumentów	152-165, 336		
wydruk z (...)	178, 336		
pismo (...)	31, 336		
Brak uprzedniej karalności M. J. (2).	karta karna	302, 336	
<p>Uprzednia karalność A. S..</p> <p>Niestwierdzenie u A. S. objawów choroby psychicznej ani objawów upośledzenia umysłowego.</p> <p>Rozpoznanie zaburzenia osobowości.</p> <p>Stwierdzenie przez biegłych psychiatrów, że stan psychiczny A. S.</p>	opinia sądowo-psychiatryczna	222-224, 336	

w czasie zarzucanego mu czynu nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem.			
karta karna	332-330, 336		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWODÓW			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia A. S.	Przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, w świetle zeznań świadków oraz dowodów z dokumentów zabezpieczonych w trakcie postępowania przygotowawczego, nie budziło wątpliwości.	

		<p>Jednocześnie Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego walorem wiarygodności w części w jakiej potwierdził, że był w salonie z M. J. (2), gdzie doszło do podpisania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz, że później otrzymał od niej upoważnienie do podpisywania tychże umów. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach R. C. i E. A. oraz dowodach z dokumentów, zwłaszcza umowach o świadczeniu usług telekomunikacyjnych i upoważnieniu.</p> <p>Dodatkowo oskarżony wyjaśnił, że M. J. (1) wydany przy umowie sprzęt w postaci telefonów oddawała w komis, tak by poprawić sytuację finansową prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Sąd nie znalazł powodów, aby wyjaśnienia oskarżonego nie stały się w tym zakresie podstawą ustaleń faktycznych.</p>
zeznania E. A.	Sąd uznał za wiarygodne w całości. Świadek w sposób rzeczowy i logiczny odniosła się do istotnych okoliczności rozpoznawanej sprawy. Zeznania świadka odnośnie podpisania w okresie od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2013 r. siedmiu umów o świadczenie usług	

	<p>telekomunikacyjnych, wydania aparatów telefonicznych, zaniechaniem dokonywania płatności oraz sprzedaży wierzytelności podmiotowi trzeciemu były spójne z zeznaniami R. C. oraz dowodami z dokumentów, dlatego Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.</p>	
<p>zeznania R. C.</p>	<p>Zasługiwały na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności. Zeznając R. C. odniósł się do okoliczności, których był bezpośrednim świadkiem i uczestnikiem. Świadek potwierdził przyście oskarżonych do salonu (...) S.A., zawarcie przez A. S. lub M. L. J. z (...) S.A. umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz wydania telefonów, jak też udzielenie przez M. L. J. upoważnienia A. S. do zawierania umów. Sąd nie dopatrył się motywów, dla których świadek miałby zeznawać nieprawdę. Zeznania były szczerze i spontaniczne oraz spójne z wiarygodnymi, w tym zakresie wyjaśnieniami A. S., zeznaniami E. A. oraz dowodami z dokumentów.</p>	
<p>karta karna</p>	<p>wiarygodny dokument, sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa przez uprawnione do tego osoby w zakresie ich kompetencji. Dowód</p>	

	niekwestionowany przez strony postępowania odnośnie prawdziwości i rzetelności zawartych w nim informacji.	
opinia sądowo-psychiatryczna	<p>Biegli lekarze psychiatrzy wyczerpująco odnieśli się do przedstawionych im zagadnień, szczegółowo uzasadniając zajęte stanowisko. Wnioski biegłych zostały należycie umotywowane. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że były one dowolne lub z innych przyczyn nieuprawnione. Opinia nie zawierała żadnych sprzeczności, nadto sporządzona przez specjalistów w swojej dziedzinie legitymujących się odpowiednim zakresem kompetencji, wiedzy i doświadczenia nie budziła żadnych wątpliwości Sądu. Fachowości i rzetelności opinii nie podważała również żadna ze stron procesu, wobec czego Sąd uznał w/w dowód za wiarygodny, czyniąc go podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.</p>	
opinia z zakresu badań dokumentów	<p>Biegły w sposób wyczerpujący i jednoznaczny odniósł się do postawionych w trakcie postępowania pytań. Przyjęta przez biegłego metoda badawcza nie budziła wątpliwości Sądu. Wnioski biegłego były jasne i zrozumiałe, w konsekwencji dające podstawę do poczynienia</p>	

	<p>ustaleń co do osoby składającej podpisy na umowach o świadczenie usług telefonicznych i upoważnieniu. Jej fachowości i rzetelności nie podważała również żadna ze stron procesu, wobec czego Sąd uznał w/w dowód za wiarygodny i mogący stanowić podstawę dla ustaleń faktycznych w sprawie.</p>	
<p>umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych</p>	<p>Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności i autentyczności tych dokumentów. Sporządzone przez upoważnioną do reprezentowania (...) S.A. osobę w zakresie przyznanych jej kompetencji i zadań. Niekwestionowane przez strony. Sąd także nie powziął informacji o fałszywości lub sporządzeniu tychże dokumentów w sposób nierzetelny.</p>	
<p>upoważnienie</p>	<p>Wiarygodny dowód stanowiący podstawę do ustaleń faktycznych w zakresie udzielenia przez M. L. J. zgody na podpisywanie przez A. S. umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Fakt udzielenia upoważnienia przez oskarżoną M. L. J. potwierdza opinia z zakresu badań dokumentów. Dokument nie kwestionowany przez strony postępowania. Nie</p>	

	budził wątpliwości Sądu co do prawdziwości zawartych w nim informacji.		
wydruk z (...)	Dokument wiarygodny, nie budzący wątpliwości odnośnie swojej autentyczności i rzetelności zawartych w nim danych.		
pismo (...)	Dokument prywatny, sporządzone przez osobę do tego powołaną w ramach i w zakresie jej zadań, nie budziło zastrzeżeń natury prawnej i faktycznej, ani wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nim danych. Strony również nie podnosiły tego zarzutu. Wartościowe źródło dowodowe stanowiące podstawę ustaleń faktycznych, że doszło do zawarcia siedmiu umów przez przedsiębiorcę M. L. J., do zawieszenia aktywacji w związku z brakiem płatności rat oraz sprzedaży wierzytelności.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.1.1	wyjaśnienia M. J. (2)	<p>Zaprzeczenia oskarżonej odnośnie popełnienia zarzucanego jej czynu nie polegają na prawdzie. Z zebranych bowiem dowodów nie wynika, aby A. S. zawarł umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wykorzystując dane oskarżonej, lecz że działał z jej upoważnienia. Kilka umów zawarła sama oskarżona oraz udzieliła upoważnienia do ich zawarcia A. S.. Powyższe niewątpliwie znajduje potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego z zakresu badań dokumentów oraz zeznaniach świadków R. C. i E. A. i wyjaśnieniach oskarżonego A. S.. Zauważyć również należy, że oskarżona współdziałając z A. S., podpisując umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz M. J. (2) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), zobowiązała się uiszczać raty za wydany jej sprzęt oraz za usługi telekomunikacyjne, czego jednak nie uczyniła. Powyższe wynika z pisma (...) oraz zeznań E. A.. Co istotne oskarżona wydane jej telefony komórkowe oddawała w komis, chcąc poprawić sytuację finansową prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Trudno w tych okolicznościach uznać, aby oskarżona nie</p>	
-------	-----------------------	---	--

		<p>miała świadomości, że wprowadza pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy, skoro prowadziła ona działalność gospodarczą, która nie przynosiła w tamtym czasie zysków. Nie sposób również wytłumaczyć w świetle zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, dlaczego oskarżonej potrzebnych w tym czasie było aż siedem telefonów komórkowych, jeżeli prowadziła działalność gospodarczą z zakresu detalicznej sprzedaży żywności. Twierdzenia oskarżonej stanowią niewątpliwie przyjętą przez nią linię obrony, która nie wytrzymuje konfrontacji ze zgromadzonymi dowodami uznanymi za wiarygodne. Oskarżona nie podjęła żadnych działań, aby zrealizować zawarte umowy.</p>
wyjaśnienia A. S.	<p>Nie zasługiwały na wiarę w zakresie, w jakim oskarżony utrzymywał, że nie miał świadomości, iż brak realizacji postanowień umowy może stanowić przestępstwo oraz, że wraz z oskarżoną niczego nie planowali. Twierdzenia oskarżonego stoją bowiem w sprzeczności z zeznaniami świadków oraz treścią dowodów z dokumentów. Fakt, że</p>	

	to oskarżona M. J. (1) wybierała salon, udzieliła oskarżonemu upoważnienia do podpisywania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych czy oddawała telefony do komisji, nie przeczy temu, że działał on z nią wspólnie i w porozumieniu, wręcz przeciwnie, dowodzi to poczynieniu przez nich planu, który wspólnie zrealizowali.		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, III	A. S., M. J. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W myśl art. 286 § 1 kk karze podlega kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.			

Nie jest wymagane, aby dla wprowadzenia w błąd sprawca podejmował szczególne czynności, polegające na działaniu podstępny lub chytrym. Dla uznania, że mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie lub zaniechanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem. Wprowadzenie w błąd dotyczy musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobą określonej decyzji rozporządzenia mieniem.

Korzyścią majątkową w myśl art. 115 § 4 kk jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Oszustwo z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym - dolus coloratus), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (zob. Wyrok SN z dnia 22 listopada 1973 r., III KR 278/83, opublikowany w OSNPG 1974/7/81).

Natomiast zgodnie z art. 18 § 1 kk odpowiada za sprawstwo nie tylko ten, kto

wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu.

Istotą współsprawstwa jest, że każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestępstwa wspólnie i w porozumieniu, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował. Dla odpowiedzialności każdego decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedno zachowania poszczególnych współdziałających (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2008 r., sygn. akt II AKA 210/2007).

W świetle powyższych rozważań oraz dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, nie budzi wątpliwości, że oskarżeni A. S. i M. J. (1), działając wspólnie i w porozumieniu, swoim zachowaniem wypełnili znamiona występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Ze zgromadzonych dowodów bezspornie wynika, że A. S. i M. J.

(1) udali się do salonu (...) S.A. mieszczącego się przy ul. (...) w W., gdzie podpisali w okresie od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2013 r. siedem umów o świadczenie usługi telekomunikacyjnej o nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...). Część umów podpisała sama oskarżona M. J. (1), zaś część z nich- A. S. działający na podstawie upoważnienia udzielonego przez M. L. J.. Do każdej umowy oskarżonym został wydany aparat telefoniczny w postaci telefonu komórkowego. Podpisując umowę oskarżeni każdorazowo zobowiązywali się do płatności miesięcznych rat na zakup urządzenia oraz opłat za usługi telekomunikacyjne. Oskarżeni nie wywiązali się z przyjętych na siebie zobowiązań w tym zakresie, nie zwrócili również telefonów komórkowych. Nie podjęli również żadnych działań, które stanowiłyby realizację postanowień umowy. Nie budzi bowiem wątpliwości w świetle wyjaśnień oskarżonego A. S., że oskarżeni mieli pełną świadomość, że nie mieli możliwości wywiązania się z warunków zawartych umów o świadczenie usługi telekomunikacyjnej oraz zamiaru spłaty zobowiązania. Prowadząc działalność gospodarczą

M. J. (1) borykała się z problemami finansowymi., tym bardziej nie znajdowało żadnego ekonomicznego uzasadnienia zaciąganie przez nią dodatkowych zobowiązań, co więcej dla potrzeb tej działalności nie było potrzeby posiadania aż tylu nowych telefonów. Powyższe pozwala zatem stwierdzić, że oskarżeni wprowadzili upoważnionego pracownika spółki (...) S.A. w błąd odnośnie zamiaru wywiązania się z umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej co do płatności rat. Zachowanie oskarżonych było działaniem na szkodę pokrzywdzonego.

A. S. i M. J. (1) działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim, którym obejmowali sposób działania, tj. wprowadzenie w błąd, jak i cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej. W sprawie niniejszej o zamiarze oskarżonych świadczy to, że w dniu zawarcia umów, ani w dalszych dniach nie podjęli żadnych czynności, które wskazywałyby że chcą zrealizować przyjęte na siebie zobowiązania. Oskarżeni podpisując umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnych, po czym po odebraniu telefonów komórkowych oddawali je w komis i nie uiszczali rat,

konsekwencją czego było zawieszenie aktywacji usług i numerów. Oskarżeni działali w krótkich odstępach czasu. Wszak do podpisania siedmiu umów o świadczenie usługi telekomunikacyjnej doszło w okresie od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia 13 maja 2013 r. W świetle powyższego trudno uznać, aby oskarżeni zawierając siedem umów zamierzali ją wykonać, skoro nie podjęli w tym kierunku żadnych starań.

Sąd nie miał również żadnych wątpliwości, że A. S. i M. J. (1) działali wspólnie i w porozumieniu. O powyższym świadczy zachowanie oskarżonych. Początkowo umowy o świadczenie usługi telekomunikacyjnej samodzielnie podpisywała M. J. (1), natomiast A. S. wybierał model telefonu komórkowego. Po otrzymaniu telefonu wspólnie udawali się do komisji. W późniejszym etapie A. S. działał już z upoważnienia M. J. (2), która wiedziała, w jakim celu udzieliła tegoż upoważnienia. Oskarżeni działali metodycznie, początkowo razem, następnie zaś według podziału ról, co nie wyklucza uznania, że działali wspólnie i w porozumieniu w odniesieniu do wszystkich zaciągniętych zobowiązań.

Dla odpowiedzialności karnej oskarżonych pozostaje bowiem bez znaczenia fakt, czy każdy z nich swoim zachowaniem wypełnił faktycznie wszystkie znamiona przestępstwa kradzieży. Nawet jeżeli oskarżony A. S. nie wiedział, w jakim celu oskarżona M. J. (1) zawierała umowy, to jednak dostosował się do zaistniałej sytuacji, biorąc aktywny udział poprzez wybieranie modeli telefonów komórkowych, a później podpisując umowy na mocy upoważnienia. Oskarżeni w pełni akceptowali swoje zachowanie i każdy z nich obejmował swą świadomością i wolą wszelkie zachowania drugiego współsprawcy. Nie sposób jednocześnie uznać, że oskarżeni nie akceptowali swoich działań, nawet jeśli te nie były uzgodnione wcześniej w całości.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. S.	I	I	Uznając, że oskarżony A. S. popełnił zarzucany czyn, Sąd wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności. Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi

w art. 53 kk, uwzględniając stopień winy sprawcy, społeczną szkodliwość czynu i konieczność realizacji celów kary.

Sąd baczył, aby kara nie przekraczała stopnia winy, który należy ocenić jako wysoki. Oskarżony miał świadomość, że popełnia czyn zabroniony. Jako osoba dorosła, mimo zaburzeń osobowości, miał zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Wobec oskarżonego nie ujawniły się okoliczności, które umniejszałyby winę. Nie stwierdzono również, aby działał w warunkach, które wyłączałyby możliwość przypisania mu winy w czasie czynu.

Stopień społecznej szkodliwości był wysoki. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpływały sposób i okoliczności popełnienia czynu, a mianowicie działanie wspólnie z inną osobą, po wcześniejszym zaplanowaniu przedsięwziętego czynu. Nadto o stopniu szkodliwości tego czynu świadczy wysokość wyrządzonej szkody.

Przy wymiarze kary uwzględniono również okoliczności łagodzące, jakimi było przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i brak karalności w czasie

			popelnienia przestępstwa. Nie dopatrzono się okoliczności zaostrzających karę.
A. S.	II	I	<p>Uznając jednocześnie, że przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, nie wykluczały zawieszenia kary pozbawienia wolności wobec osób uprzednio karanych, Sąd zastosował wobec oskarżonego instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Zawieszając wykonanie kary Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące, czas, jaki upłynął pomiędzy popełnieniem czynu a orzekaniem w sprawie oraz to, że oskarżony czyni starania, aby ustabilizować swoje życie, podjął zatrudnienie w celu pozyskania środków na utrzymanie małoletnich dzieci. W ocenie Sądu samo skazanie za przypisane mu przestępstwo, mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary będzie dla oskarżonego, wystarczającym hamulcem powstrzymującym go przed powrotem do przestępstwa.</p> <p>Biorąc pod uwagę wszystkie w/w okoliczności Sąd przyjął - trzyletni okres próby. Czas ten pozwoli</p>

			<p>zweryfikować trafność postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Obawa przed zarządzeniem wykonania kary winna powstrzymać go przed popełnieniem kolejnych przestępstw, a to w istocie jest celem kary.</p>
M. J. (1)	III	I	<p>Uznając oskarżoną M. J. (3) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, Sąd wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd baczył, by wymierzona kara nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Ustalając wymiar kary, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznać należało za znaczny. O stopniu szkodliwości tego czynu świadczy działanie oskarżonej wespół z inną osobą, w ramach ustalonego przez nich planu oraz podziału ról. Także wysokość szkody wyrządzonej</p>

			<p>przestępstwem uznać należało za znaczny.</p> <p>W sprawie brak było okoliczności, które obniżałyby wysoki stopień winy M. J. (2). Niewątpliwie miała ona zarówno świadomość, jakiego czynu dokonuje, jak i wolę jego popełnienia. Wobec oskarżonej nie zachodziły okoliczności wyłączające lub umniejszające winę. Zachowanie oskarżonej nie było uwarunkowane czynnikami zewnętrznymi, które wyłączałyby możliwość swobodnego podejmowania przez nią decyzji. Oskarżona jest osobą w pełni dojrzałą, znającą i rozumiejącą normy prawne.</p> <p>Sąd nie dopatrył się natomiast szczególnych okoliczności obciążających.</p> <p>Okolicznością łagodzącą był brak uprzedniej karalności oskarżonej.</p> <p>Orzeczona kara stanowi właściwą reakcję na zachowanie oskarżonej, poza tym spełni rolę kary sprawiedliwej, a przez to wpływającej na kształtowanie prawidłowych postaw i świadomości społeczeństwa.</p>
M. J. (1)	IV	I	Sąd zastosował wobec oskarżonej instytucję warunkowego zawieszenia

			<p>wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.</p> <p>Zauważyć należy, że oskarżona nie była dotychczas karana sędownie, prowadzi ustabilizowany tryb życia, jest już emerytką. Sąd w trakcie postępowania nie pozyskał informacji o naruszeniu przez oskarżoną porządku prawnego. Postawa oskarżonej pozwala zatem uznać, że będzie ona przestrzegała porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa.</p> <p>Biorąc pod uwagę wszystkie w/w okoliczności Sąd przyjął - dwuletni okres próby. Czas ten pozwoli zweryfikować trafność postawionej wobec oskarżonej prognozy kryminologicznej.</p>
A. S., M. J. (1)	V	I	<p>Na podstawie art. 230 § 2 kpk wobec stwierdzenia, że dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) stały się zbędne dla niniejszego postępowania, zasadnym stało się ich zwrócenie (...) S.A. w W., jako osobie uprawnionej.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Sąd przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, miał na względzie także treść art. 4 § 1 kk, który nakazuje badać względność ustawy, w wypadku jej zmiany w czasie popełnienia czynu i w czasie orzekania. Analizując treść przepisów mających zastosowanie w sprawie niniejszej, Sąd miał na względzie treść przepisu art. 69 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, a w szczególności uwzględniając sytuację oraz podmioty wobec, których Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary. Zdaniem Sądu, uwzględniając zmiany ustawy i jej treść obowiązującą w tym zakresie w czasie			

orzekania, to jako względniejszą należało uznać ustawę obowiązującą w czasie popełnienia czynu. Wówczas bowiem zawieszenie wykonania kary nie stosowała się jedynie do sprawcy określonego w art. 64 § 2, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami; zawieszenia wykonania kary, o którym mowa w art. 60 § 3-5, nie stosuje się do sprawcy określonego w art. 64 § 2. Oskarżony A. S. nie był karany sędownie w dniu popełnienia czynu. Jednocześnie zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, Sąd stosując obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 roku przepisy prawa nie był obowiązany do nałożenia na oskarżonych obowiązków przewidzianych w art. 72 § 1 kk.

Nadto w odniesieniu do czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk, a zatem takiego, na których składają się dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, aktualne brzmienie kodeksu karnego nakazuje w myśl art. 57b wymierzenie kary przewidzianej za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości

powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co przesądzało o względności wcześniej obowiązującej ustawy także w stosunku do oskarżonej M. J. (2), wobec której Sąd wymierzył karę w dolnym ustawowym zagrożeniu.

Ponadto Sąd, mając na względzie zeznania E. A., zwłaszcza to, że (...)nie czuje się pokrzywdzona oraz treść pisma (...) S.A., że wierzytelność w kwocie 31.232,01 zł została sprzedana w dniu 16 grudnia 2014 roku Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu, nie orzekł o obowiązku naprawienia szkody. Należy bowiem zauważyć, że (...) S.A., sprzedając wierzytelność utraciła prawo jej dochodzenia tak w procesie cywilnym, jak i karnym. (...)nie przysługuje zatem uprawnienie do dochodzenia tej należności w procesie karnym.

1.Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

VI

Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach

karnych zasądono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 500 zł tytułem zwrotu części wydatków.

Wysokość opłaty ustalono na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

W myśl przepisu art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Natomiast zgodnie przepisem art. 624 § 1 kpk sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Uwzględniając sytuację majątkową oskarżonego Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków w części w kwocie 500 zł, w pozostałym zaś zakresie zwolnił oskarżonego od ciężaru ich poniesienia. Konieczność

	<p>ich uregulowania przez oskarżonego w jego sytuacji majątkowej narażałaby go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, w szczególności z racji ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec dwójki małoletnich dzieci.</p>	
VII	<p>Na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa uznając, że konieczność ich poniesienia wobec sytuacji majątkowej oskarżonej, będącej obecnie na emeryturze, narażałaby ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.</p>	
1.Podpis		
sędzia Justyna Koska-Janusz		